

Ο συνοδηγός

Γιώργος Σκαμπαρδώνης

Νύχτα Απριλίου του 1999, της χρονιάς με τα πολλά ποντίκια. Ήμουνα βραδινή υπηρεσία στο τελωνείο Ευζώνων, στο Γραφείο Ελέγχου Διεθνών Μεταφορών. Νεκρές ώρες. Είχα φέρει ένα ουισκάκι και ξηρούς καρπούς κι έβγαλα και κερνούσα τους συναδέλφους για το καινούργιο αυτοκίνητο – μόλις είχα αγοράσει το Primera απ’ τη Nissan. Αν και είμαι η μόνη γυναίκα στην παρέα, δε με πολυπροσέχουν – η νύχτα στην υπηρεσία περνάει δύσκολα γιατί πολύ σπάνια εμφανίζεται στα σύνορα κανένα αυτοκίνητο, κανένα φορτηγό, κι εγώ συνήθως, τη νυχτερινή βάρδια, μετά τη μία το πρωί, την περνάω ξαπλωμένη, μεταξύ ύπνου και ξύπνου, στο πίσω μέρος του αυτοκινήτου σκεπασμένη με σλίπιν μπαγκκ. Αν έρθει όχημα, ΙΧ ή φορτηγό, σηκώνομαι, κάνω τον έλεγχο, άδειες διέλευσης, ζεύξεις, εμπόρευμα κτλ., και μετά ξαναπάω για ξάπλα.

Πίνουμε το ουίσκι, κι όσους ξηρούς καρπούς περίσσεψαν τους παίρνω με το σακουλάκι και τους πάω και τους κλείνω στο πορτμπαγκάζ του Primera. Ξεκινώντας το πρωί στις οχτώ να γυρίσω σπίτι, νιώθω αίφνης, μετά από λίγα χιλιόμετρα, μια παράξενη κίνηση μέσα στο αυτοκίνητο. Κάτι σαν παρουσία, ένα ελάχιστο φρου φρου, σαν να μπήκε μέλισσα ή πέρασε μια ιδέα. Δεν μπόρεσα να καταλάβω τι ήταν, σταματώ, κατεβαίνω, ανοίγω το πορτμπαγκάζ και βλέπω να είναι στην άκρη φαγωμένο το νάιλον που είχε μέσα τα φιστίκια. Αλλά και πάλι δεν καταλαβαίνω τίποτα, ξαναμπαίνω, ξεκινώ και στα δυο χιλιόμετρα, στα πόδια μου δίπλα στα πεντάλ, πετιέται ξαφνικά ένα ποντίκι – το ζώο που τρέμουν, που φοβούνται πιο πολύ οι γυναίκες κι εγώ ακόμα περισσότερο. Ξανασταματώ, χτυπώ τις πόρτες να φύγει, φωνάζω, χτυπώ τα καθίσματα και το πορτμπαγκάζ, ξαναμπαίνω και ξεκινώ πάλι, βέβαιη πως φοβήθηκε κι έφυγε, πως εξαφανίστηκε.

Μέχρι το σπίτι δε συνέβη τίποτε, αλλά την επόμενη νύχτα καθώς ξαναπηγαίνω στην υπηρεσία αισθάνομαι πάλι την παρουσία του – κάτι ανεπαίσθητο, σαν τρίξιμο, σαν ελαφριά γρατσουνιά, γλίστρημα απαλό, περπάτημα κατσαρίδας. Κρατιέμαι όσο μπορώ ψύχραιμη, φοβάμαι μην πανικοβληθώ και μου φύγει ο έλεγχος του αυτοκινήτου, είναι και καινούργιο, είναι νύχτα και νιώθω την ανατριχίλα να έρχεται και να φεύγει, μετά να με κατακυριεύει, να γίνεται αγωνία και άγχος και αποστροφή. Πασχίζω να δω καθαρά, να είμαι ήρεμη, προσηλωμένη στο δρόμο, να σκέφτομαι πως ένα ζώο είναι κι αυτό, όπως όλα τα άλλα – αλλά η έμφυτη φοβία δε

Εικονογράφηση: Tom Bachtell